

Arrest

nr. 197 969 van 15 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 oktober 2017.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster vraagt voor de vierde maal asiel aan.

In het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag werd besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van de

commissaris-generaal van 17 juni 2010, bevestigd bij 's Raads arrest nummer 50 539 van 29 oktober 2010 waarbij werd besloten tot ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas.

In het kader van verzoeksters tweede asielaanvraag werd besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van de commissaris-generaal van 28 november 2012, bevestigd bij 's Raads arrest nummer 101 724 van 25 april 2013 waarbij de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde asielrelaas werd vastgesteld.

In het kader van verzoeksters derde asielaanvraag werd besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van de commissaris-generaal van 1 september 2015, bevestigd bij 's Raads arrest nummer 159 490 van 5 januari 2016 waarbij de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde asielrelaas werd vastgesteld.

2. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

3.1. Na lezing van het administratief dossier en de bestreden beslissing dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidige vierde asielaanvraag grotendeels steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, met name dat haar echtgenoot politiecommandant was in Afghanistan. Zij voegt hieraan toe dat zij sinds het overlijden van haar echtgenoot niemand meer heeft in Afghanistan, dat zij banden heeft met België gezien haar echtgenoot hier begraven ligt en dat haar schoonbroer wraak op haar en haar dochter wil nemen omwille van hun vrije gedrag in Afghanistan en België.

Ter staving van haar huidige asielaanvraag legt verzoekster, buiten een brief van haar advocaat, geen nieuwe documenten neer.

3.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die aantonen dat de uitkomst van haar vorige asielaanvragen incorrect is en zij alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen afdoende argumenten aanvoert tegen de desbetreffende overwegingen aangezien zij zich hoofdzakelijk beperkt tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het verwijzen naar en citeren uit algemene rapporten betreffende de situatie in haar land van herkomst en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoekster volhardt dat zij door het overlijden van haar echtgenoot een alleenstaande vrouw is wiens mannelijk netwerk zich beperkt tot haar schoonbroer daar haar zoon niet meer naar haar omziet, doch weerlegt noch ontkracht hiermee de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat blijkens de verklaringen van haar dochter M. dat zij haar zoon om de twintig dagen belt en er dus wel nog telefonisch contact bestaat. Het gegeven dat het verzoekster is die haar zoon opbelt, doet hieraan geen afbreuk.

Wat betreft de vaststelling dat verzoeksters dochter zich tegenspreekt wanneer zij eerst stelt dat haar broer nog wel af en toe op bezoek komt en vervolgens verklaart dat hij niet meer komt, voert verzoekster aan dat haar dochter op pagina vijf meldt dat hij maar af en toe komt en op pagina zes meldt dat hij er niet mag komen (niet in hun huis mag blijven); luidens verzoekster is er dus geen tegenstrijdigheid, het

ene is normatief en het andere feitelijk. Verzoekster kan in haar redenering niet worden gevolgd. Verzoekster leest immers niet verder naar wat haar dochter nog verklaard heeft: "U zegt dat uw broer niet in uw huis mag komen, waarom? Hij mag niet bij ons wonen. Hij mag ons komen bezoeken, maar hij mag niet bij ons wonen. Maar hijzelf, hij komt niet." (eigen onderlijning) (gehoorverslag dochter van 1 maart 2017, 6).

Waar verzoekster stelt dat het huis waar zij woonden niet meer toegankelijk is voor hen, dat het huis van de schoonbroer is nu, dat hij de documenten heeft en er al jaren woont en dat die schoonbroer vroeger altijd boos op hen was omdat zij ongesluierd waren en zich niet goed kleedden, dient te worden opgemerkt dat dat reeds in het kader van verzoeksters vorige asielaanvraag geen geloof werd gehecht aan de ingeroepen problemen met haar schoonfamilie. Nu uit verzoeksters verklaringen blijkt dat haar echtgenoot en zij hun huis aan deze schoonbroer gaven (gehoorverslag van 1 maart 2017, 5), ziet de Raad samen met verwerende partij in haar verweernota niet in waarom de schoonbroer haar bij terugkeer naar Afghanistan geen onderdak zou willen verschaffen.

Waar verzoekster een zeer uitgebreide uiteenzetting geeft over de positie van de vrouw in Afghanistan, de invloed van een verblijf in het Westen voor Afghaanse terugkeerders, de behandeling die haar volgens haar zal te wachten staan ingeval van een terugkeer naar Afghanistan en dienaangaande verwijst naar en citeert uit een uitgebreide reeks rapporten, richtlijnen, onderzoeken, publicaties en artikelen alsook internationale en Europese regelgeving en rechtspraak dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoekster haar vrees voor vervolging in concreto aannemelijk dient te maken en dat een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op haar persoon hiervoor niet voldoende is, zelfs al gaat het om een grote hoeveelheid algemene informatie. Tevens wijst de bestreden beslissing er op dat verzoekster geen alleenstaande vrouw is, aangezien zij in het gezelschap verkeert van haar zoon en dochter en zij, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de ingeroepen problemen met haar schoonbroer en schoonzus, ook over familieleden beschikt in Kabulstad. Verder dient erop gewezen dat uit de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 blijkt dat vrouwen het vooral zwaar te verduren hebben in gebieden die onder de controle staan van de taliban en andere AGE's, terwijl verzoekster afkomstig is uit Kabulstad, een plaats die volgens de aan het administratief dossier en huidige verweernota toegevoegde landeninformatie stevig in handen is van de overheid. Bovendien wordt er in voormelde Guidelines op gewezen dat men rekening dient te houden met de individuele omstandigheden. Verder beaamt verwerende partij in haar verweernota dat in de nieuwe richtlijnen van 19 april 2016 inderdaad melding wordt gemaakt van een categorie van personen die als verwesterd wordt gepercipieerd en daardoor het risico loopt om vervolgd te worden. Echter, een loutere verwijzing door verzoekster naar een risicoprofiel, zonder een concreet verband met haar individuele en persoonlijke situatie aan te tonen, volstaat niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto aangetoond te worden. Dit wordt overigens ook bevestigd door UNHCR in de "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016. Zo stellen deze nieuwe richtlijnen dat "Based on the preceding analysis, UNHCR considers that, depending on the individual circumstances of the case, persons associated with, or perceived as supportive of, the Government or the international community, including the international military forces, may be in need of international refugee protection on the ground of their (imputed) political opinion or other relevant grounds. Such persons include: (...) j) individuals perceived as "westernized"" (o.c., p.42). Uit de richtlijnen blijkt aldus dat deze vrees dient geïndividualiseerd te worden, alwaar verzoekster in casu in gebreke blijft nu verzoekster evenwel op geen enkele manier in concreto aantoonde dat haar verblijf in Europa sinds oktober 2009 van haar een dusdanig verwesterde vrouw zou hebben gemaakt dat zij haar leven in Afghanistan - alwaar zij 62 jaar van haar leven doorbracht (1947-2009) - niet opnieuw zou kunnen opnemen. In dit verband kan dienstig verwezen worden naar hetgeen reeds door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen werd overwogen in het arrest nr. 159 490 van 5 januari 2016.

3.2.2. Wat betreft de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet verwijst de Raad naar de motivering in de bestreden beslissing, de informatie vervat in het administratief dossier en de informatie bijgebracht bij de verweernota (COI Focus Afghanistan. Security situation in Kabul city van 6 juni 2017) waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Kabulstad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het betoog in voorliggend verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De door verzoekster aangehaalde informatie is immers grotendeels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Kabul is gesteund.

Verzoekster brengt dan ook geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier en de verweernota niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, ofschoon uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan inderdaad blijkt dat de situatie in Kabul verontrustend en zorgwekkend is, kan hieruit geenszins blijken dat het geweld in Kabul actueel de vereiste omvang en intensiteit bereikt om gecatalogeerd te worden als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.3. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

4. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Afghanistan.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 28 september 2017, legt M.K., de dochter van verzoekende partij, een aantal nieuwe artikelen neer die onder andere betrekking hebben op de situatie van verwesterde vrouwen en het gevaar dat zij lopen bij terugkeer naar Kabul/Afghanistan. De dochter van verzoekende partij stelt dat zij intussen tijd is gehuwd in Duitsland met een Duits onderdaan (zij legt een foto neer van haar huwelijk), dat zij momenteel (in Duitsland) haar papieren in dit verband in orde laat brengen, en dat deze mededeling misschien niet zo gunstig is voor haar, maar dat een terugkeer voor haar moeder, thans verzoekende partij, onmogelijk is. De dochter van verzoekende partij vervolgt dat de situatie voor vrouwen in Kabul zeer ernstig is en dat in het geval van haar moeder rekening dient gehouden te worden met het feit dat haar echtgenoot hier overleden is en zij thans weduwe is, zij reeds 8 jaar in België woont, zij weliswaar een zoon heeft maar deze niet meer thuis woont, hij het zeer moeilijk heeft na het overlijden van zijn vader en een vriendin heeft hier in België met wie hij wenst te trouwen, en dat haar moeder als alleenstaande vrouw overgeleverd zal worden aan haar schoonbroer. De dochter van verzoekende partij verwijst in dit verband naar de stukken en de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift waaruit blijkt dat in de Afghaanse cultuur huiselijk geweld enorme proporties aanneemt,

temeer haar moeder bij terugkeer niet beschikt over een netwerk die haar kan beschermen en de broer van haar overleden echtgenoot in hun gezinswoning leeft.

4.2. De Raad wijzigt zijn standpunt van de beschikking.

4.3. Uit de objectieve, zeer gedetailleerde en uitgebreid gedocumenteerde informatie(bundel) door verzoekende partij aangebracht en afkomstig van onder andere UNHCR en UNAMA, blijkt dat in Afghanistan de situatie van vrouwen, en zeker die van alleenstaande vrouwen, erg problematisch en schrijnend is. De positie van Afghaanse vrouwen, waaronder de weinige vrijheden die hen worden toegekend en de manier waarop van hen wordt verwacht dat zij zich gedragen, is ingegeven door de in het land dominante interpretatie van de islam.

Vrouwen zonder mannelijke bescherming lopen een groot risico, en weduwen zonder mannelijke bescherming evenzeer, en zij lopen bovendien zo ook nog eens het risico zonder levensmiddelen te vallen, nu zij niet alleen in hun levensonderhoud kunnen en mogen voorzien.

Verschijnt een vrouw toch in het openbaar, dan dient zij begeleid te zijn van een mannelijke chaperon, de "*mahram*". Deze beschermt de vrouw o.a. tegen intimidatie van andere mannen. Afghaanse vrouwen worden vaak thuisgehouden, belet te reizen of krijgen geen toegang tot scholen en medische faciliteiten omdat er geen vrouwelijke artsen of onderwijzers zijn.

In Afghanistan wonen vrouwen in principe, zo blijkt uit de aangebrachte en uitgebreide informatie, niet alleen. Dit is immers cultureel niet acceptabel en het feit alleen te wonen, tast de eer van de vrouw (en dus ook de rest van de familie) aan. Als een vrouw -gedwongen door omstandigheden, zoals bijvoorbeeld (oorlogs)weduwen- toch alleen woont, heeft zij het erg zwaar (te verduren) en loopt zij het risico op (seksueel) misbruik en een bestaan in armoede. Alleenstaande vrouwen en vrouwen zonder mannelijke beschermer lopen het risico te worden misbruikt door criminele groepen. Het risico voor op zichzelf wonende vrouwen is in Afghanistan zeer hoog en een van de meest voorkomende risico's die zij er lopen, is verkrachting.

Uit de "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016, waar in het verzoekschrift meermaals naar wordt verwezen, blijkt voorts dat in Afghanistan weduwen bij de familie van de overleden man moeten gaan wonen. De Guidelines maken dienaangaande gewag van "*the coercion of widows into marrying a man from their deceased husband's family*".

Afghaanse vrouwen die zich niet kunnen herenigen met hun familie of hertrouwen, zijn genoodzaakt hun toevlucht te zoeken tot opvanghuizen. Veel van hen eindigen op straat of belanden in de gevangenis. Afghaanse vrouwen die zich niet aan de geldende normen houden, worden beschouwd als immoreel en lopen een grote kans om gedood, mishandeld of verkracht te worden.

4.4. Uit de verklaringen van verzoekende partij, een Afghaanse weduwe van 63 jaar die inmiddels acht jaar in België woont en wier man hier overleed, en de verklaringen afgelegd door haar dochter, blijkt dat verzoekende partij haar dochter A.M. recent in Duitsland in het huwelijk is getreden en haar zoon A.A.K., met wie zij geen goed contact zou hebben, hier in België een vriendin heeft met wie hij wenst te trouwen. Uit hun verklaringen blijkt niet dat verzoekende partij in Afghanistan, en met name in Kabul waarvan zij afkomstig is, over familie beschikt op wie zij bij terugkeer zou kunnen rekenen en terugvallen. Verzoekende partij is derhalve aangewezen op en zal overgeleverd worden aan en zich dienen te schikken aan de wensen van haar schoonfamilie, de familie van haar overleden echtgenoot met wie de relatie erg problematisch is, in het bijzonder met de schoonbroer die reeds jaren in het huis woont waar verzoekende partij en haar gezin vroeger woonden.

4.5. Gelet op voormelde informatie omtrent de situatie, positie en levensomstandigheden van vrouwen, en in het bijzonder alleenstaande vrouwen, in Afghanistan en de heersende maatschappelijke en cultureel-religieuze normen aldaar, en gezien de specifieke persoonlijke situatie en het (risico)profiel van verzoekende partij, een Afghaanse weduwe van 63 jaar die reeds acht jaar in België verblijft, is de Raad van oordeel dat verzoekende partij bij terugkeer naar haar land van herkomst een daadwerkelijk gevaar voor vervolging loopt omwille van het behoren tot een sociale groep, en dat zij aldus als vluchteling dient te worden erkend.

5. Verzoekende partij haar specifieke persoonlijke situatie laat toe te stellen dat er in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging aanwezig is in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS